

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

มวยไม่มีกรรมการ

ก่อนจึงหัน

วันอุโบสถเป็นวันที่เจาะจงจริงๆ วันอุโบสถ ปาฏิโมกข์เคลื่อนไม่ได้ ปรับอาบัติ พระแหกเลย อะไรที่จำเป็นต่อหลักธรรมวินัยนั้น ถือเป็นความสัตย์ความจริงความจริงจังจริงๆ แต่ธรรมดาทั่วๆ ไปนี้พระท่านตั้งใจปฏิบัติธรรมไม่ค่อยสนใจนะ แต่เรื่องโลกนั้น พระเราที่หนักไปทางโลก มันก็ไปแบบนั้นอีกแบบหนึ่ง คือเอาโลกมาเหยียบหัวไปเลย พระท่านไม่นะ เช่นวันเกิด ทำบุญวันเกิดพระเกิดอะไร ฟังไม่ได้นะ ใครจะมาจัดวันเกิด หลวงตาบัว ฟาดหน้าผากเอานะ เราบวชมาหาธรรม ไม่ได้บวชมาหาเม็ดกับแฉ่งที่ว่าวันเกิดๆ

ทำอะไรให้มีเหตุมีผลหลักเกณฑ์นะ ทำสักแต่ทำอะไรไม่มีหลักมีเกณฑ์ใช้ไม่ได้ เมืองไทยของเราที่มันโลเลโลกเลกอยู่ทุกวันนี้ ทั้งฝ่ายศาสนาทั้งฝ่ายโลก ก็เพราะไม่มีหลักมีเกณฑ์ เอาความชอบใจเข้าว่ากันก็เลยเลอะเทอะไปหมด ทั้งฝ่ายศาสนาทั้งฝ่ายประชาชน หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้นะ ถ้าว่าฝ่ายศาสนาใหญ่เท่าไรยังเป็นบายศบ้าลากเลย นั่นละเป็นอย่างนั้นนะ บายศบ้าลาก ไม่ใช่เรื่องศาสนานะเรื่องอย่างนั้น เรื่องศีลเรื่องธรรมประดับตัวให้สวยงามตลอดเวลา งามพระนี่งามด้วยศีลด้วยธรรม ความสำรวมระวัง มีหิริโอตตปปะ เคารพธรรมเป็นใหญ่ นี่คือความงามของพระเรา

ไอ้ประดับประดาตกแต่งด้วยพัตยศพัตยเหตุอะไร ตำแหน่งนั้นตำแหน่งนี้ ขึ้นไปถึงสมตกสมเด็จ พระเลยเป็นบ้าไปหมดเวลานี้ พระกำลังเป็นบายศมันดูไม่ได้พระด้วยกัน เราก็เป็นพระ หลักธรรมวินัยดูมาด้วยกัน เป็นยังไง ท่านสอนว่ายังไง ท่านสอนว่าให้ละให้ถอน สิ่งที่จะให้หนักแน่นคือศีลคือธรรม อันเป็นความสงบร่มเย็นถูกต้องดีงามแก่ตนและประชาชนในการสั่งสอนเขา อย่างนั้นมันถึงถูก นี่เป็นใหญ่เท่าไรยังเลอะๆ เทอะๆ ดูไม่ได้นะ

นั่นละธรรมเอามาสอน เอาธรรมมาสอน พวกเรามันพวกสัวมพวกถาน เอาธรรมนี้มาสอน หลวงตาบัวไม่ได้มาอวดเก่งอวดดี เอาคำพูดที่นอกธรรมมาสอนท่านทั้งหลายนะ นี่เอาธรรม พวกเรานี้พวกเลอะๆ เทอะๆ ถ้าไม่มีธรรมแล้วมันเลอะไปหมด นั่นละ ใหญ่ก็ใหญ่แต่ชื่อแต่นาม เสกสรรปั้นยอ เอากิเลสนั่นละมาพอกหัวมัน กิเลสให้ใหญ่กว่าธรรม ธรรมถูกเหยียบย่ำทำลายลงไป ทีนี้ดูอะไรมันก็ไม่มียกภูมิเกณฑ์ ไม่มีเหตุมีผล ดูแล้วมันดูไม่ได้นะ

ธรรมเป็นของดิบบของดีที่โลกกราบไหว้บูชา คือโลกผู้ดีทั้งหลายกราบไหว้บูชา มีอยู่ ควรจะนำมาประพฤติปฏิบัติ นี่ไปกราบไหว้บูชาสถาปนาบรรดาศักดิ์ อำนาจปา ๆ เกื่อน ๆ เป็นผู้ใหญ่เท่าไรมีเมียเป็นร้อย ๆ เขาไม่เคารพนะผู้ใหญ่นี้นะ เขาเคารพผิวเดียวเมียเดียว เอาดูตัวอย่างพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเรา กับสมเด็จพระนางเจ้า มีีสองพระองค์ นอกนั้นเราไม่แจงไป กิ่งแขนงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวคือใคร มีเมียกี่คน มันดูไม่ได้นะ เอาธรรมมาสอนโลก มันใหญ่อะไรใหญ่อย่างเขาอัดหนา ระอาใจ พูดไม่ออกก็ยอมรับกราบไหว้ไป หัวใจเขาไม่ได้ลงนะ

ถ้าเราตั้งใจประพฤติปฏิบัติดีแล้ว เขาเคารพในจิตใจ ความเคารพจิตใจเป็น ความร่มเย็นเป็นสุข ไม่ใช่ว่าใหญ่เท่าไร ใหญ่กามใหญ่เมียสิบคนร้อยคน ดูไม่ได้นะ อย่าทำ ผู้ใหญ่ของเราทำอย่างนี้ใช้ไม่ได้ นี่เอาแบบฉบับธรรมของพระพุทธเจ้ามาสอนโลก พระพุทธเจ้าก็มีพระนางพิมพาองค์เดียวเท่านั้นแหละ เรื่อยมานี้ พวกเรามันจะมีพระนางพิมพาก็คน ผู้ใหญ่ ๆ ของเราในเมืองไทยเรานี้ จะมีพระนางพิมพาก็คน มันดูได้ไหม มันขัดมันข้องขนาดไหน นี่เอาธรรมมาพูดนะ หลวงตาบัวไม่ได้เก่งกล้าสามารถมาจากไหน สอนโลกเราก็นำธรรมมาสอน

เราเป็นลูกชาวพุทธจะปฏิบัติตัวยังไง หรือจะไปแง ๆ ใสธรรมหรือ เรานี้อวดอวดบ้ามันอะไรปา ๆ เกื่อน ๆ อำนาจปา ๆ เกื่อน ๆ จะมาอวดธรรมได้ยังไง ยอมรับธรรมชิ ปฏิบัติให้เป็นคนดี ประจักษ์อยู่ณะผล เห็นนี่นะ ผู้หญิงก็มีหัวใจกับผู้ชาย ผู้ชายมีหัวใจกับผู้หญิง ได้ผิวมาแล้วก็หวังพึ่งเป็นพึ่งตายกับผิวของตัวเอง ได้เมียมาแล้วก็หวังพึ่งเป็นพึ่งตายกับเมียของตัวเอง มันเป็นบ้าไปหากวันมาจากไหนผู้หญิงก็คน ชายก็คน มันเลวยิ่งกว่าหมาเดือนเก้าเดือนสิบสอง ใช้ไม่ได้นะ ไม่มีธรรมเป็นอย่างนี้แหละ เราเป็นลูกชาวพุทธ แต่ไม่มีธรรม เอาไปพิจารณาซะ มันเลอะไปหมดแล้วนะ ถ้าลงกิเลสพานำหน้าตรงไหนแล้วเลอะ ๆ ถ้าธรรมนำหน้าแล้วเรียบริ้อยสวยงาม นำดูน่าชมขุ่มเย็นทั้งภายนอกภายใน ตลอดวงงานต่าง ๆ จะสะอาดสะอาดอันไปหมด เอาละพูดเท่านี้เสียก่อนให้พร

หลังจ้งหัน

ความเสมอภาคเป็นสำคัญมากนะ มีมากมีน้อยขอให้สม่าเสมอกันจะไม่เข้าใจแก่ ผู้ไม่มีโอกาสได้รับ หรือผู้เสียหายก็ได้ เขาได้มากเราไม่ได้ก็เสียหาย เพราะฉะนั้นจึงมีอะไร ๆ ต้องให้เสมอกันหมด เป็นธรรม มีมากมีน้อยไม่บอบซ้ำทางจิตใจแล้วเป็นพอ ถ้าบอบซ้ำทางจิตใจไม่ดีเลย อะไรไม่ดีทั้งนั้น น้ำใจให้บำรุงด้วยธรรม ธรรมปฏิบัติกันด้วยความสม่าเสมอ เห็นใจเขาใจเรา ถ้าเอาแต่ใจเราอย่างเดียวใจเขาไม่ดูแล้วเหยียบใจคนอื่น เสียหายมาก ต้องเฉลี่ย น้ำใจให้เห็นใจซึ่งกันและกัน อย่าเอาแต่ใจตัวเองเป็นใหญ่

เป็นโตแล้วก็เหยียบย่ำทำลายใจคนอื่น เสียหายนะ ไม่ว่าใครก็ตามถ้าไม่หยั่งน้ำใจกัน แล้วอยู่กับไม่เป็นสุข ถ้าหยั่งลงน้ำใจซึ่งกันและกันแล้วอยู่เป็นสุข นี่ละความสม่าเสมอ เห็นใจเขาใจเราเป็นสำคัญมาก

ธรรมะพระพุทธเจ้าเน้นหนักลงจุดนี้ ขึ้นต้นก็ มโนปุพฺพฺพคฺมา ธมฺมา มโน สฺสณฺฐา มโนมยา สิ่งทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นประธาน อะไร ๆ ให้สำเร็จไปด้วยใจ ด้วยความถูกต้องดีงาม นั้นฟังซิ อย่าให้กระทบกระเทือนใจซึ่งกันและกันซึ่งไม่เป็นธรรม เอาความเป็นธรรมเข้าไปใส่ในหัวใจได้ประสานถึงกันหมด เด็กก็รักผู้ใหญ่ได้ ผู้ใหญ่รักเด็กได้ ถ้าน้ำใจเข้าถึงกันแล้วด้วยความสม่าเสมอ ความรักชอบความเคารพ นับถือหากมาเอง ถ้าขัดธรรมเมื่อไรแล้วเสียหายมาก

อยู่ด้วยกันให้ถือน้ำใจเป็นสำคัญ อย่าถือแต่อำนาจบาตรหลวงปา ๆ เกื่อน ๆ มา ใช้เหยียบย่ำทำลายกัน อย่างนั้นใช้ไม่ได้นะ ให้เอาน้ำใจเข้ามาอยู่ด้วยกัน เทียบเคียง ถ้าใจยังไม่ดีก็พยายามบิบบิ้นให้ดี ใจผู้ที่ดีแล้วก็สูงขึ้นไป แต่อย่าเอาความเลวไปบังคับ บัญชาคนอื่นทำลายคนอื่น เสียหมดนะ ความเลวของใจ ใจต่ำแสดงออก กิริยาเป็น กิริยาต่ำ กระทบกระเทือนคนอื่น เป็นใจที่เสียหายไปตาม ๆ กันให้ระวัง

อย่างหมาในครวนี้เหมือนกัน ดู ตอนบ่าย ๆ มักจะไปเล่นกับหมา มันหากเป็น โอกาสอันหนึ่ง ไม่ใช่ตั้งหน้าตั้งตาจะไปเล่นกับหมานะ หากไปธุระนั้นนี้ บางทีออกไป ศาลาใหญ่ไปดูนั้นดูนี่อะไร เรียบร้อยแล้วก็มาแวะครว ก็มาเจอสภาพหมาพอดี พอเจอ สภาพหมาเราก็เป็นหัวหน้าสภาพหมา ชัดกันเลยที่นี้ หยอกเล่นกัน เวลาเขาหยอกเขาเล่น กันไม่มีตัวแพ้วชนะนะ หมาในวัดนี้ไม่มีตัวไหนแพ้วไหนชนะ คลอเคลียเป็นอัน เดียวกันหมดตัวใหญ่ตัวเล็ก มีพระเป็นผู้ควบคุม

ตอนบ่าย ๆ มักจะเข้ามาครวเสมอ ไม่ได้ตั้งใจมาครว คือออกไปข้างนอกไปดูนั้น ดูนี่ อะไรไม่ดีตรงไหน ๆ คอยแยะคอยบอก เรียบร้อยแล้วก็เข้ามา เข้ามาก็มักจะเข้ามา ในครว มาก็มาเห็นสภาพมายั้วเยี้ย ๆ เราก็เลยเป็นหัวหน้าสภาพ เป็นประธานสภาพหมา เล่นกันนี้ ดูเขาก็น่าดู คือไม่มีตัวไหนแพ้วไหนชนะหมาในวัดนี้ ยกให้ตัวหนึ่งคือไอ้หมี เขาเป็นเอกเทศเขา หมาทั้งหลายก็ให้เขาเป็นเอกเทศ หมาไม่ค่อยยุ่งนะ ลูกหมาเล็ก ๆ ไม่ไปยุ่งเขา เขาไม่ยุ่งกับเด็ก พอเข้าไปเขาเห่อ ๆ ๆ หมาเขาก็ไม่อยากจะเล่นด้วย คือ ไอ้นั่นเห่อใส่...ไอ้หมีนะ ไม่กัด คือกัดไม่ได้ไม้เรียวมีอยู่ มันเหนือไอ้หมีมี พอเขาเห่อ ๆ แล้วรีบหนี ไม่หนีก็ปี๊วะไม้เรียวเอาแล้ว ไปรังแกเด็กทำไม แนะ มีตัวเดียว เขาก็ไม่เล่น กับเด็กนะ เขาอยู่ของเขา พวกนี้ก็เอากันคลอเคลียกัน

นั่นเห็นไหมประตูเข้ากุฏิเรา ห้ามไม่ให้เข้าไม่อยู่ ต้องเอามาห้ามด้วย ตามนี้ติดป้ายไว้ ประตูไหนก็มีหมารักษา คนรักษาไม่อยู่ต้องเอามาหมารักษา เขารู้นิสัยเราว่าเราชอบเล่นกับหมา เขาทำทำขี้ใหญ่เอามาไปเล่นด้วยตามทางเข้านั้นละ

วันนี้พระก็จะมามากอยู่ ท่านศรีจะมา ในเขตจังหวัดนั้นดูจะมาหมด เฉพาะอย่างยิ่งวงกรรมฐานของท่านศรี แม้แต่จากจังหวัดร้อยเอ็ดออกไปก็ยังมีมาอยู่ ท่านศรีนี้เคารพเรามากอยู่นะ เราเป็นฝ่ายแห่ ตัวอย่างที่ชัดเจนก็คือ ทางจงกรมของเราอยู่ในป่า หนองผือ นะ ทางเข้าไปนั้นผ่านกุฏิท่านศรี กุฏิเล็ก ๆ ท่านมีโต๊ะเล็ก ๆ อันหนึ่งอยู่นั้นแต่ก่อนท่านเคยเป็นครู ลวดลายของครูคงจะติดมาด้วย มาที่ไรเห็นท่านเขียนหนังสืออยู่โต๊ะเล็ก ๆ เราก็ดู ผ่านไปผ่านมาเห็นเขียนหนังสืออยู่โต๊ะเล็ก ๆ ขนาดนี้ เราดู ท่านไม่ได้คิดอะไรแหละ แต่ทางนี้ดูคิดนี่

ผ่านไปผ่านมาหลายครั้งหลายหน ทางจงกรมเราอยู่ในดง แต่ทางออกไปไปผ่านกุฏิท่านศรีอยู่เขตรั่ว มาที่ไรเห็นเขียนก็ ๆ ๆ อยู่ นั้น วันนั้นพอเรามามองเห็นเรา คือมาธรรมดาเราไม่มอง เรามาแล้วก็ผ่านเลย ๆ พอตีวันนั้นมองมา ตามาสบกัน พอสบกันแล้วก็ต้อนรับกัน ทำอะไรเสมียน เราวังนั้น ทำอะไรเสมียน วิ่งเลย วันหลังไม่เห็นเลย เจียบ เราวังทำอะไรเสมียน ใส่ปัญหาแย็บออกไป ทำอะไรเสมียน จับของโยนเข้าป่าจากนั้นหายเลย โต๊ะเล็ก ๆ หายเจียบไปเลย คู่มือเสมียน เคารพเรามาก

ไปอยู่ที่ไหนก็เหมือนกัน พระเคารพ กลัวเรานี้กลัว แต่คำว่ากลัวไม่ใช่กลัวเกลียดชัง กลัวด้วยความเคารพ เราเอาจริงเอาจังทุกอย่างนี้ อยู่หนองผือก็เราดูรอบตลอด เราสบายเมื่อไรอยู่หนองผือ คอยดูความเรียบร้อยของพระเณร ให้ท่านอยู่ด้วยความผาสุกร่มเย็น เราต่างองค์ต่างมาเอง ๆ เวลามาหาท่านแล้วอย่ามาระเกะระกะในสายหูสายตา ให้ท่านรำคาญตารำคาญใจ เราอยู่นั้นก็คอยสอดแทรกตลอด อย่างนั้นละไปที่ไหนเป็นหัวหน้าอยู่ลับ ๆ อย่างนั้นละ คอยดูแลพระเณรให้เรียบร้อยสวยงามทุกอย่าง ไม่ให้ระเกะระกะในสายตาของท่าน เพราะท่านนาน ๆ จะลงมา บางที่ท่านลงมาท่านก็เข้าทางจงกรม ท่านเดินจงกรมในป่าของท่านมีนะ ตอนบ่ายออกมาจากห้องแล้วเข้าทางจงกรม ประมาณบ่าย ๔ โมงกว่า ๆ ท่านก็ออกมา ท่านไปเดินจงกรมนานอยู่นะ ทางจงกรมของเราที่อยู่ปากออกไปอีกสัก ๆ

พอท่านมา ได้เวลาแล้วเราก้ขึ้นไปหาท่าน คอยดูแลพระเณร โห ตาท่านแหลมคมมาก ตาหลวงปู่ฉันนี่ตาจอมปราษฎ์กับจอมโง่เข้ากันมันก็ระเกะระกะท่านซิ ท่านตาจอมปราษฎ์ ไปที่ไหนเห็นหมดเลย ผ่านไปไหนเห็นหมดอะไรขวางหูขวางตา บางทีเราเอาไม้กวาด ท่านสอนเราเรารู้ คือท่านเอากะทั่งจะใช้ไม้ได้จริง ๆ ท่านถึงจะเปลี่ยนใหม่ แต่เราเห็นไม้กวาดมันมีอยู่เยอะ มันไม่ดีเราก้ถ่ายใหม่เสีย เอาไม้กวาดที่ไม่ดีไป

วางขวางทิ้งข้างนอก ท่านไปจับเอาไม้กวาดเรามาสอดไว้ใต้ถุนเรา เราก็ก้มตามดูรอยๆ ของท่าน ตั้งแต่นั้นมาไม่让您เห็นไม้กวาดนั้นเลย

นั่นละท่านสอนอย่างนั้น ท่านไม่พูดนะ เฉย แต่เรารู้ พอเห็นนั้นปั๊บก็ตามดู รอยซี ปิดกวาดไว้เรียบร้อยไปหมด แม้แต่หนูวิ่งก็เห็นรอย ทำไมรอยคนทั้งคนจะไม่เห็น รongเท้าท่านเราก็กำได้ ท่านไปเอาไม้กวาดเรายังดีอยู่ในสายตาของท่าน สำหรับสายตา ของเรามันฟุ้งเฟ้อ ว่าไม่ดี หาอันใหม่มามัดใหม่ เอาอันนั้นทิ้ง ท่านไปจับเอามาสอดไว้ อีก ท่านสอนเรา เป็นอย่างนั้นละพ่อแม่ครูจารย์มัน

ท่านไม่พูดแหละท่านสอน พอเรามองเห็นปั๊บก็ตามรอยมา เป็นรอยของท่าน เราก็ก้มบท่านก็เงิบ ท่านสอนแบบเงิบๆ สอนเราสอนเงิบๆ ไม่ค่อยว่าอะไร แต่ ผู้อื่นมีบ้าง ดูบ้างอะไรบ้าง แต่สอนเราท่านไม่ได้ดูนะ สอนแบบเงิบ เอาไม้กวาดไปทิ้ง มันไม่ดี เห็นว่าอันดีกว่านั้นยังมีมัดใหม่ เอาอันนั้นไปโยนทิ้ง ท่านไปจับเอาออกมาไป สอดไว้อีก ไปเห็นแล้วเข็ดใหญ่เลยเชียว เป็นอย่างนั้นท่านสอนเรา กับเราท่านไม่เคยดู เคยด่านะ เพราะปรกติเราก้ระวังตัวอยู่แล้ว ระวังตลอดเวลา ทั้งระวังตัวของตัวเอง ทั้ง ระวังเพื่อหมู่เพื่อคณะ หลายด้านหลายทาง เพราะฉะนั้นเวลาท่านสอนเราท่านจึงสอน โดยอุบายอย่างนั้น ถ้าเป็นพระเป็นเณรท่านดูเอาะนั้นนั่น แต่เราท่านไม่ดู ดูแบบนี้

จอมปราชญ์พ่อแม่ครูจารย์มัน จอมปราชญ์จริง ๆ แหลมคม เห็นหมดนะ อย่าง อยู่ในวัดกับหมู่เพื่อนนี้ เราทำเหมือนหมู่เพื่อนเมื่อไร เราไม่ได้ทำนะ หากไม่พูด เราทำ เป็นเรื่องของเราโดยเฉพาะๆ เท่านั้น ท่านเห็นหมด พระเณรยุ่มยามๆ บิณฑบาตได้มา เท่าไร เวลาเขานำอาหารมาพระเณรก็แจกกันๆ สำหรับเราไม่เอาเลย ไปบิณฑบาตก็ไม่ ไปบ้านใหญ่ ส่วนมากมักจะไปบ้านน้อย บ้านนาใน ถ้ามีจำเป็นที่เกี่ยวกับท่านก็ต้องไป สายท่าน คอยดูแลท่าน เวลาไปก็ต้องคอยแนะพระตามหลัง ถ้าไม่มีใครส่วนมากมักจะ เป็นเราเป็นองค์ที่สองของท่านละไป

ท่านไปท่านมองเห็นอะไรท่านจะพูด เช่นไปเห็นหมาท่านก็เอามามาทูต พวก หมุน้อยพวกหมาน้อยพวกสัตว์พวกวัวพวกอะไรนี้ท่านจะนำมาพูดตลอด พอไปเจอนี้ ท่านก็พูดเรื่องนี้ไป เราคอยฟังไปเรื่อย ๆ เป็นคติสอนพวกเรา ได้ยินเฉพาะ ๒-๓ องค์ ข้างหลัง ครั้นไปเห็นหมูก็สอน บางทีมันขบขัน เราก้เป็นนิสัยตลกด้วย เห็นไหมหมูท่าน ว่ามันนะ ท่านเดินไปเราเดินตามหลังไป เห็นไหมหมูเขาจนปัญญาเมื่อไร เขาไม่มีจอบมี เสียม จมูกเขามีเขาเอาจมูกขุดกินเห็นไหมท่านว่าฉัน หมูเขาก็มีปัญญา นั้นท่านสอน ปัญญาะนั้น หมูเขาก็ไม่ได้โง่นะ หมูเขาก็มีปัญญา เขาไม่มีจอบมีเสียมขุดกินเขาก็เอา จมูกเอาตันขึ้นมา คือหญ้าแห้งหมูอยู่ข้างๆ ทาง

หมูเล็กมันน่ารักนะ ตัวเท่ากระโถนตัวเล็กๆ อย่างนี้ มันขุดกินอยู่ข้างทาง มันไม่กลัวพระ ท่านเดินๆ เจียดมันไปมันก็ไม่กลัว เพราะท่านพูดแต่ปากท่านไม่ถึงไม้ถึงมือเหมือนเรา ไปก็ นี่เห็นไหมหมู ว่าเขาโง่หรือ เขาไม่มีจอบมีเสียมเหมือนเรา แต่เขามีจอบเขาเอาจอบขุดกินหญ้าเห็นไหม ท่านว่าไปเฉยๆ ท่านไม่สนใจกับใคร เพราะฉะนั้นจึงเตือนพระ ไปเห็นท่านพูดอะไรอย่าไปตอบง่าย ๆ แม้ท่านถามก็อย่าตอบง่าย ๆ ถ้าหากว่าท่านจะซ้ำอีก ตั้งใจถามจริงๆ ท่านจะหันมา หือ ว่าโง่แล้วก็หยุด เราก็ตอบเสียเล็กน้อย ถ้าธรรมดาท่านพูดไปถามมาก็ตามไม่ให้ตอบเราว่างั้น ฟังไปๆ

ที่นี้มันมีหมูน้อยอยู่สามตัว ตัวเท่านี้ละกำลังน่ารัก เขาขุดกินอยู่สามตัวเขา ขุดกินหญ้าแห้วหมู ท่านไป นี่เห็นไหม ท่านพูดท่านไม่ได้มียิ้มมีแยมนะท่านพูดเฉยๆ เราคอยฟังไปเดินตามหลังไป นี่เห็นไหมหมูว่าเขาโง่หรือ เขาไม่มีจอบมีเสียมเหมือนเรา เขาก็เอาจอบขุดกินเห็นไหม ท่านก็พูดเรื่อยไป พอไปถึงเราก้ ว่าเขาโง่หรือเขาฉลาดเหมือนคน เขาไม่มีจอบมีเสียมเขาก็เอาจอบเขาขุดกิน

ทางนี้ก็แยบออกมา มันจะฉลาดแคไหนหมูตัวนี้มันจะฉลาดแคไหนลองดูนะ พอเดินไปเราเอาเท้าสอดไป มันโดดนี้ตกคลองกลิ้งทั้งสามตัว มันตื่นตื่นเรา เราไปเราเอาเท้าสอดไปมันตื่นซี มันขุดกินอยู่ข้างๆ ท่านพูดท่านพูดเฉยๆ ท่านไม่ได้ว่าอะไร เขาก็สนุกกินของเขา ขุดกินเรื่อยไป ท่านยกยอเขาว่าเขาฉลาด เขาไม่มีจอบมีเสียมเขาก็เอาจอบเขาขุดกินเห็นไหมหมู เราก้ว่ามันจะฉลาดแคไหนหมูเหล่านี้ พอไปที่ตีนเราก้สอดเข้าไป จักที่เดียวโดดตกคลองกลิ้งทั้งสามตัว นี่หรือไอ้ตัวฉลาด.กลิ้งโคโร่ ชัดตกคลองเหอ ใครไปทำหมูละท่านว่างั้น เห็นมันกลิ้งตกไปทั้งสามตัวมันตื่นพร้อมกันนี้ กลิ้งตกไปที่ตีนเอามาถมนแล้วมันตกเป็นโคลงไป

หือ ใครมาทำมัน เราก้เฉย.เรายังขบขันอยู่เลย เขาหากินของเขาก็ไปยุ่งเขาเอาอีกละ เขาหากินของเขาก็ไปยุ่งเขาพระนี่ไม่เป็นท่า ท่านพูดของท่านท่านพูดเฉยนะ ไปพูดแทรกไม่ได้ เราก้ต้องเก็บตัวเราเต็มที แต่ละครลิงเราก้เล่น ท่านไปที่ไหนท่านต้องพูดของท่านไปอย่างนั้น ไปเห็นลูกวัวก็เหมือนกัน วัวมันเห็นคนปั้มมันโดดเข้าหาแม่มันไปข้างๆ แม่เขา กลัวที่ไหนก็ไม่ไปไปหาพ่อแม่ ท่านว่านะ คือวัวมันวิ่งไปหาพ่อแม่มันอยู่ติดพ่อแม่ มันตื่นคนวิ่งไปหาพ่อแม่ แม็ก้ดูลูกวัววิ่งเข้าไป ไปที่ไหนก็ไม่ไป หาที่หลบที่ซ่อนไม่เป็น วิ่งไปหาพ่อแม่ จากนั้นก็ปั้มมา คนก็เหมือนกันละมันต้องพึ่งพ่อพึ่งแม่ตลอด นะเอาตรงนั้น ท่านสอนไปในนั้นนะ ท่านไม่ได้พูดเฉยๆ ท่านมีคำสอนไปในนั้น ใช้ปัญญาพิจารณาตามท่านไป

ทางนั้นเขาทำร้านสำหรับนั่งให้พร คือท่านไปสองจุด ให้คนเขารอที่นั่นเต็มไปหมด ทางนั้นคนเต็มตันทางมากับปลายทาง พอถึงนั้นเขาใส่บาตรเรียบร้อยแล้วเขาก็จัด

ที่นั่งให้ท่านที่เป็นเอกเทศที่หนึ่ง แล้วเขาทำเป็นแฉวยาวๆ เป็นร้านยาวให้พระท่านนั่ง ให้พร ท่านละให้พร พอให้พรเสร็จแล้วก็กลับมา ตอนท้ายแห่งหนึ่ง นั้นก็มีอยู่สองเรื่อง อีกแฉะวันนั้น พอไปถึงหมู่มันแก่นักมันฉลาดมันไม่มีจอมมีเสียม มันก็เอาจุกมันชุดกิน เห็นไหมหม่อมว่ามันโง่หรือท่านว่า เราก็เลยแหย่หมูฉลาดสักหน่อย หมูตกคลอง ก็พอดีไปถึงที่ให้พร เราหัวเราะจะตายในใจของเรานะ ท่านพูด ไปทำมันทำไมล่ะ เขาหากินของเขาไปยุ่งกับเขาพระ ท่านว่างั้นนะ พูดเฉยๆ นะ ท่านพูดเฉยๆ แต่เรามันนิสัยลึงมันหากมีอยู่ในนั้นละสอดแทรกอยู่นั้น เขาหากินของเขาก็ไปหายุ่งเขา ท่านพูดเฉยๆ นะท่านไม่มีอะไร ไอ้เรานี้มันจะตายซิ

พอไปนั่งปั๊บ ใส่บาตรเสร็จเรียบร้อยมานั่งเป็นแถวแล้วท่านก็ ยถา สพุพี ยถา วาริวทา ไปถึง สพุพีติโย เรารับไม่ได้เลย ท่านก็เลย สพุพีติโย พระก็เลยรับเรื่อย เราหัวเราะมันจะตายมันสัพพีไม่ได้ พอสัพพีแล้วพระยังเงียบอยู่ ใครก็เงียบเราไม่สัพพี พระก็ไม่ติโยละชิไช้หม ท่านนั่งอยู่นั้น สักเดี๋ยวก้ท่านก็สัพพีติโย อันนี้ก็ซันนะ แล้วนิสัยมันเป็นอย่างนี้ กลัวท่านก็กลัว แต่อันนี้มันก็เป็นของมันอยู่อย่างนั้น สุดท้ายรับสัพพีไม่ได้

พอกลับออกมาอีกละที่นี้ พอมาถึงที่ วันเก่านั้นแหละ ไอ้หมูสามตัวที่มันตกคลองเราเล่นกับมัน ท่านพูดกับหมูหยอกหมูเล่นไป เรามันไม่หยอกเฉยๆ ชิ เอาจนหมูตกคลอง มันใครไปยุ่งเขา เขาหากินของเรา เอาอีกแฉะ พระมันดี้อ เราก็เฉย ท่านก็เฉยนะพูด เราจะตายละ พอไปถึงนั้นให้พรไม่ได้อดหัวเราะไม่ได้ นั้นละกลับมาพอไปถึงสุดท้ายละ นี่ครั้งที่สองนะ วันเดียวกันนั้นละ พอไปถึงที่นั่นก็มีร้านเล็ก ๆ อีกละที่ให้ท่านนั่ง มีร้านเล็ก ๆ เป็นแถวมา พอรับบาตรเสร็จมาแล้วท่านก็เดินไป

ไอ้หมูสองตัวตัวเท่านี้ละมันกำลังคึกคะนองลูกหมูกำลังซน ไปข้างๆ นั้น พอดีไปกัดกันชิหมูสองตัว กัดกันตัวหนึ่งแพ่ตัวนี้ตันเข้าเลย ดันใส่หนามไผ่ อู๊ อู๊ ไอ้นี้ก็ไม่วู้จักแพ่จักชนะ มึงนี่ยังงิมันเกินไปละมึงนะ พูดเฉยนะท่าน มึงนี่เกินไปเขายอมแพ่แล้วยังไม่ถอยยังดันเขาเข้าหนามเข้าอะไรอยู่อีก มึงนี่เกินไป มันไม่มีกรรมการแยกมวยเป็นยังงี้ละท่านว่างั้น ไม่มีกรรมการแยกมวย หมูกัดกันก็ไม่วู้จักประมาณ ท่านพูดเฉยนะ ไอ้เรามันจะตาย ที่นี้พอออกมาให้พร ให้พรถึงสัพพีเราก้สัพพีไม่ได้ ท่านก็สัพพีแล้วพระก็สัพพีตามไป

พอออกมาแล้วพอสุดทางพระก็ออกไปก่อน เรานี้เดินตามหลังท่าน หันหลังปั๊บมา เป็นยังงี้ ให้สัพพีสองหนสามหนไม่เห็นรับมันเป็นยังงี้ ใให้สัพพีสองหนสามหนไม่เห็นรับมันยังงี้กัน อู๊ หมู ๒-๓ ตัวมันทำเหตุเราว่าจี้ ท่านก็รู้ทันที หมู ๒-๓ ตัวมันทำเหตุ คือสามตัวทำเหตุอยู่นั้น สองตัวทำเหตุที่นี้ สองตัวมันตันกัน ดันตัวนั้นติดหนาม

ร้องก๊กๆ ตัวนี้ยังดันตัวนี้ มึงไม่รู้จักประมาณท่านว้างั้น เขาอมแพ้แล้วก็ยังดันเขาเข้า ป่าเข้าเขา อย่างนี้ละมวดยไม่มีกรรมการแยกมันลำบากอย่างนี้ ท่านพูดเฉยนะ ไอ้เราจะตาย พอท่านให้พรเสร็จแล้วสัพพีไม่ได้ พอออกมาแล้วหมูเพื่อนออกไปหมดแล้ว ไหน สัพพีสองหนสามหนไม่เห็นได้รับว่าไง อู๊ฮ หมู ๒ ตัว ๓ ตัวมันทำเหตุเราก็บอกตรงๆ หมู ๒-๓ ตัวมันทำเหตุ ประสาหมูท่านว่า

ท่านพูดเล่นไอ้เรามันจะตายละชิเรา หมู ๒-๓ ตัวมันทำเหตุ ประสาหมู ท่านพูดเฉย เรามันจะตาย คือตัวนั้นมันตกคลอง มาตัวนี้ใส่กันเข้าป่า ท่านพูดซ้ำของท่านนี่นะ ท่านไม่หัวเราะ ไอ้เราผู้ฟังมันจะตายชิ เขาแพ้แล้วก็ไม่ยอมรับว่าเขาแพ้ ไส้เขาเข้าป่าจน ร้องก๊กๆ ยังใส่ตะพัดตะพื่อ อย่างนี้ละมวดยไม่มีกรรมการมันลำบาก ท่านพูดอย่างนี้ ไม่มีกรรมการแยกลำบากท่านว่า หมูกัดกันก็ไม่ยอมถอยกัน เรามันอดหัวไม่ได้ชิ เป็นยังงั้นนีสัย ท่านไม่ค่อยหัวเราะ แต่เรามันจะตายละชิ อย่างนั้นละพ่อแม่ครูจารย์พูดไม่ หัวเราะนะเฉย ไอ้เรามันเป็นนีสัยลึงอยู่ไม่ได้ละ อดกลั้นจะตายมันก็อดไม่ได้ สุดท้าย สัพพีไม่ได้เลย

ตอนออกมา ไหนสัพพีสองหนสามหนไม่เห็นรับสัพพีบ้าง โอ๊ย หมู ๒-๓ ตัวมัน ทำเหตุเราก็บอก เอ๊ย ประสาหมู หมู ๒-๓ ตัวมันทำเหตุ คือเรานั้นละมันตัวเองแหง้ หมูเลยหมูตกคลอง ก็เราละทำ ครั้นว่าตัวนี้ก็เป็นท่านทำเอง เอ้อ เขาแพ้เขาร้องก๊กๆ อยู่ในป่ายังใส่เขาเข้าเรื่อย ๆ เลยว้างั้น ไม่รู้จักแพ้จักชนะไอนี้ก็ดี มวดยไม่มีกรรมการแยก มันลำบากอย่างนี้แหละ หมูกัดกันก็ไม่รู้จักแพ้จักชนะท่านว้างั้น ท่านพูดเฉย ไอ้เรามันจะตายชิ ขบขันดินะ พ่อแม่ครูจารย์ อู๊ฮ เชื่องมากนะไม่หัวเราะง่าย ๆ แต่ผู้ฟังมันจะตายละ ชิ ท่านก็มาถูกกับคนอย่างนี้ติดตามท่านไป ท่านไม่หัวเราะนะเฉยสบายมากนะ ไอ้เรามันจะตายละชิ วันนี้พูดเรื่องหมู

พูดถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มันนี้เราพูดยังไม่จบนะ พูดเรื่องอะไรนี้เห็นหมดพระ เณรอยู่ในนั้น แต่เหมือนไม่รู้ไม่เห็น เราทำของเราอยู่โดยเฉพาะไม่มีใครทราบกับเรา เราทำโดยเฉพาะ ที่นี้พระเณรมาก ๆ เช่นเขาไปบิณฑบาตมาแล้วเขาเอาอาหารตามส่งมา พระเณรท่านนำมาแจกกัน สำหรับเราไม่เอา บิณฑบาตได้มาเท่าไรเอาเท่านั้น ปฏิบัติ อย่างนั้นตั้งแต่วันไปอยู่กับท่านมา หมูเพื่อนใครอยากทำอะไรก็ทำ เราก็อำของเรา เป็น แต่เพียงว่าบาตรเรานี้พอมมาแล้วจับชุกเข้าไปในฝาข้างๆ เส้า แล้วก็มาจัดอาหารให้ท่าน เรียบร้อยแล้วถึงจะเอาบาตรของเรามาจัดฉัน สำหรับพระเณรท่านรู้ ถ้าง่วงแล้วใคร ไปแตะไม่ได้ละนั่นพระเณรรู้ อย่างนี้ท่านเห็นหมดนะ

เราทำเป็นประจำ อยู่ๆ พอเราจัดอาหาร อาหารก็เรานั้นละจัดถวายท่านใส่บาตร มีอะไร ๆ เราก็อำหมดอาหารเราจัดให้เรียบร้อยแล้ว เราเอาบาตรมอบถวายท่านแล้วก็มา

เอาบาตรออกมาฉนั้น เวลาท่านจะเอานะ ท่านจัดของท่านอยู่ในนั้น มาปั๊บปั๊บใส่เลย เอ้อใส่บาตรสายๆ ศรัทธามาสายๆ แล้วเราจะปิดได้ยังไง ต้องเปิดซิความเคารพท่าน ถ้าท่านได้ใส่บาตรให้เมื่อไรเราต้องได้ฉนั้น ถ้าไม่ใช่ท่าน โอย ไม่ได้ใครแต่ไม่ได้ พระณรงกลัวเราแต่ไหนแต่ไรมา แต่ท่านเห็นหมด เราทำลึๆ ลับๆ ของเราคนเดียว

วันนี้ตอนบ่าย ๒ โมงท่านศรีจะมา ท่านศรีจังหวัดร้อยเอ็ด ป่ากุง พระก็จำนวนไม่น้อยละมาเต็มหมด วันนี้เราก็ไปตอนรับท่านที่ศาลาใหญ่ ก็คงไม่มีอะไร พระท่านมาท่านก็มานั่ง เราก็เป็นคนให้โอวาทเท่านั้นละ จะมากพระ เรียกว่าเต็มละศาลาวันนี้เต็มทั้งพระทั้งโยมเต็มศาลา

(ทองคำ ๑ บาท ปัจจุบัน ๒,๐๐๐ บาท) ทองคำเราก็ได้เยอะนะ ดูได้ตั้งเท่าไร (๑๑,๕๗๓ กิโลกรัม) นั้นฟังซิทองคำที่เราช่วยชาติ นำทองคำเข้าสู่คลังหลวงคราวนี้ได้ทองคำ ๑๑,๕๗๓ กิโล ทองคำทั้งหมดเข้าคลังหลวงทั้งนั้น ได้มาก ทองคำลงถึงเป็นหมื่นกิโลต้องได้มากนะ นี่จะช่วยพี่น้องทั้งหลาย นำสมบัตินี้เข้าสู่คลังหลวงของเรา เพื่อลูกหลานไทยของเราจะได้ผาสุกร่มเย็นบ้างในกาลต่อไป ถ้าไม่ได้เวลานี้ก็จะไม่ได้นะ เราก็คิดเสียอย่างนั้นละ ช่วยชาติคราวนี้จะอะไรที่จะเป็นประโยชน์แก่ชาติเราพยายามชวนขายๆ ทองคำนี้ก็ได้อั่ง ๑๑,๕๗๓ กิโล นี่เข้าคลังหลวงล้วนๆ นะแยกไปไหนไม่ได้ ส่วนดอลลาร์เข้าเพียง ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่า

จากนั้นดอลลาร์ก็แยกออกมาช่วยเงินไทย เงินไทยไม่พอใช้ เพราะคนมาขอความช่วยเหลือทั่วประเทศไทย ทางนั้นก็มาทางนี้ก็มา เงินบาทไทยไม่พอ แต่ก่อนเราเทศนาว่าการช่วยชาติอยู่เงินมันก็มาๆ เอาอันนั้นออกช่วย ทีนี้พอเราหยุดแล้วเงินนั้นก็ไม่มีมา ก็ไปเดือดร้อนกับดอลลาร์ ดอลลาร์นี่เอาเข้าคลังหลวง ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่า จากนั้นตั้งดอลลาร์มาหาเงินไทย คือเงินไทยไม่พอใช้ เพราะฉะนั้นดอลลาร์จึงไม่มีที่จะเข้าคลังหลวง ออกช่วยเงินไทย เราพยายามที่สุด

ที่ได้มากพอประมาณก็คือทองคำเรานะ ได้ตั้ง ๑๑,๕๗๓ กิโล นับว่าได้มากอยู่นะทองคำ เข้าไปในคลังหลวง อันนี้ก็หัวหน้าคลังหลวงเขาละ เขาคงทราบความมุ่งหมายของเรา เพราะวันนั้นเป็นวันแรกที่เรานำทองคำดอลลาร์เข้าไปมอบคลังหลวงเป็นครั้งแรก มอบเสร็จเรียบร้อยแล้วเขาก็นิมนต์ให้เทศนาว่าการเราก็เทศน์ พอจบลงแล้วหัวหน้าคลังหลวงเขานิมนต์เราไป เข้าไปในห้องทองคำโดยเฉพาะ เราก็ทราบทันทีเพราะเราเป็นต้นเหตุเอาทองคำเข้ามานี้ละ ทองคำ ดอลลาร์เข้ามาคลังหลวงเป็นครั้งแรก

พอเสร็จจากนั้นแล้วเขาก็นิมนต์เราเข้าไปคลังหลวงไปดูทองคำ เขาวางไว้สวยงามมาก เป็นตบๆๆ เป็นลือกๆๆ เราเข้าไปดูละเอียดล่อ ออกไปแล้วออกไปถาม

เขายังอีกเฉพาะสองต่อสอง เราก็คิดถึงชาติบ้านเมืองที่เกี่ยวข้องกัน เมืองเขาเมืองเราต้องมีทองคำเป็นเครื่องประกันตัว การกินอยู่เกี่ยวกับเรื่องติดหนี้เกี่ยวกับการซื้อขายมันก็อยู่กับทองคำเป็นเครื่องประกัน เราก็เลยถาม เวลานี้ทองคำที่ออกจากเมืองไทยไปฝากไว้ที่เมืองไหนบ้าง เขาก็บอก สหรัฐมากตั้ง ๕๓ ตันหรืออะไร นู่นนะของง่ายเมื่อไร แล้วอังกฤษดูว่า ๕ ตัน มีสองเมือง สหรัฐ ๕๓ ตัน ที่อังกฤษดูว่า ๕ ตัน นอกนั้นไม่มี แต่เมืองไทยเราละเวลานี้ยังมีเท่าไรในคลังหลวง มีเท่านั้น โอ๊ย ใจหายวูบเลยเรา

เราไม่บอกว่าเมืองไทยมีเท่าไรไม่บอก แต่ใจหายวูบ ออกมาก็ประกาศทองคำบ้าง ๆ ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้ เวลานี้ก็ได้ทองคำตั้ง ๑๑,๕๗๓ กิโล ได้เยอะนะทองคำเราเพิ่มของเก่า ก็ค่อยหนุนกันขึ้นมาเกือบครึ่งนะ เราได้มานี้เกือบครึ่งกับทองคำของเก่าที่มีอยู่ นับว่าพออบอุ้นบ้าง แต่เรายังไม่นอนใจ เพราะฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายมาบริจาคเราจึงรับไว้เสมอ เพื่อทองคำซึ่งมีจำนวนน้อยอยู่ในคลังหลวงของเรา ให้มันได้มาก ๆ ส่วนดอลลาร์ก็ไม่ว่าอะไร ได้ให้เพียง ๑๐ ล้านกว่าดอลลาร์ ส่วนทองคำไม่ให้แยกไปไหนเลย สั่งให้พุ่งเข้าจุดเดียว ๆ ก็ได้ ๑๑,๕๗๓ กิโล ทองคำนับว่าได้มากอยู่

ทองคำเราเมื่อเวลาเข้าคลังหลวงแล้วมีผลไปทางไหนบ้างล่ะว่าชิ (ก็ ๑. ทำให้เงินคงคลังมั่นคงแข็งแรง ๒. ถ้าเรามีความจำเป็นจะพิมพ์ธนบัตรเพิ่มเติมก็พิมพ์ได้ตามจำนวนทองคำที่มีอยู่ ๓. การค้าขายต่างประเทศเขาก็เชื่อถือ ถ้าจำเป็นในการพัฒนาประเทศชาตินี้ก็อาจจะไปกู้ยืมเขาถือว่าหลักประกันดี เขาก็ให้กู้ยืม ถ้าจำเป็นในการสร้างทางรถไฟหรือถนนนี่) ก็อย่างนั้นแหละที่ได้เข้ามาเป็นประโยชน์อย่างนี้ละจึงต้องอุตสาหะพยายามเราให้ได้มา ถ้าขาดนี้แล้วอะไร ๆ ก็ไม่เป็นอะไรแหละ ถ้ามีสมบัติสำคัญ ๆ อยู่ในคลังแล้วก็เป็นเครื่องประกันเอาไว้ เราจะจับจ่ายใช้สอยอะไรประเทศนอกมาอะไร ๆ ก็ได้ เราจึงพยายามหาให้ได้ทุกทาง เอาละที่นี้ให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ